

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/51532 en 06/51533 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 14 juni 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 mei 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen buiten behandeling gesteld.

Bij besluit van 25 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 juni 2007, verzonden op 19 juni 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 juli 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

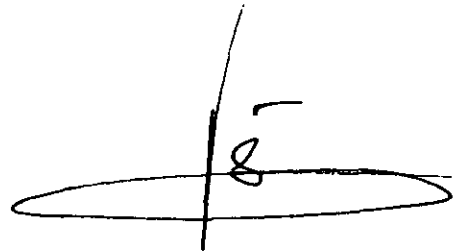
w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2007

295.

Verzonden: 10 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 06/51533 (voorlopige voorziening)
AWB 06/51532 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 14 juni 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Soedanese nationaliteit,
verzoekster,
gemachtigde: mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. S. Pirs, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoekster heeft op 24 januari 2001 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel verblijf bij dochter _____ in het kader van het ouderenbeleid. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 21 mei 2001 buiten behandeling gesteld. Verzoekster heeft tegen het besluit op 15 juni 2001 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 25 september 2006 gegrond verklaard voor zover gericht tegen de buiten behandeling stelling van de aanvraag van 24 januari 2001 en het bezwaar voor het overige ongegrond verklaard. Verzoekster heeft tegen dit besluit op 20 oktober 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoekster heeft op 20 oktober 2006 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder te verbieden haar uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 28 maart 2007. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (het mvv-vereiste).
- 2.5 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw wordt een aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het voor de vreemdeling gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.
- 2.6 Regels over de toepassing van deze afwijzingsgronden zijn neergelegd in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb kan verweerder het eerste lid van artikel 3.71 Vb buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule).
- 2.7 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels over toepassing van deze wettelijke bepalingen vastgesteld. In B1/2.2.1 Vc heeft verweerder neergelegd dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Er is in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval, indien de vreemdeling stelt dat aan alle overige voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning voor het gestelde verblijfsdoel is voldaan.
- 2.8 In B8/3.3 Vc is bepaald dat ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb vrijstelling van het mvv-vereiste kan worden verleend indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Onder medische noodsituatie wordt involge B8/3.2 Vc verstaan: de situatie waarbij de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op

korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstig geestelijke of lichamelijke schade.

- 2.9 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat verzoekster niet beschikt over een geldige mvv. Volgens verweerder komt verzoekster niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste en leidt toepassing van het mvv-vereiste niet tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verweerder heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag gebaseerd op het advies van Bureau Medische Advisering (BMA) van 14 oktober 2005.
- 2.10 Verzoekster heeft hiertegen het volgende aangevoerd. Verzoekster is vanwege haar gezondheidstoestand slecht in staat te reizen en het tegenwerpen van het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.11 Niet in geschil is dat verzoekster niet in het bezit is van een geldige mvv, die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.
- 2.12 Verzoekster heeft een beroep gedaan op de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw.
- 2.13 Verweerder heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster gebaseerd op het BMA-advies van 14 oktober 2005. In dit advies staat dat verzoekster in staat is te reizen. Een BMA-advies is een deskundigenadvies waar in beginsel vanuit mag worden gegaan, tenzij concrete aanknopingspunten tot een andere conclusie dienen te leiden. Nog daargelaten dat verzoekster tijdens de hoorzitting op 8 januari 2002 heeft aangegeven een verblijfsvergunning te vragen zodat zij op bedevaart naar Saudië-Arabië kan en tijdens de Ramadan naar Egypte kan reizen en zij in december 2003 heeft verzocht om een terugkeervisum voor bezoek aan haar dochter in Soedan, waaruit blijkt dat zij in staat is om te reizen, heeft zij haar stelling dat zij niet in staat is om te reizen niet onderbouwd. Verweerder heeft in deze stelling dan ook geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van het BMA-advies hoeven te zien.
- 2.14 Verzoekster heeft voorts een beroep op de hardheidsclausule gedaan en ter onderbouwing daarvan het volgende aangevoerd. Verzoekster stelt dat zij, afgezien van het mvv-vereiste, aan alle overige voorwaarden van de door haar gevraagde verblijfsvergunning voldoet. De voorzieningenrechter is gelet op rechtsoverweging 2.7, van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat dit niet kan leiden tot een geslaagd beroep op de hardheidsclausule.
- 2.15 Verzoekster stelt voorts dat vanwege haar medische problemen van haar niet verwacht kan worden dat zij terugkeert naar Soedan om een mvv aan te vragen. Verweerder heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster gebaseerd op het BMA-advies van 14 oktober 2005. In dit advies staat dat het uitblijven van behandeling waarschijnlijk zal leiden tot een toename van de ernst van de aandoeningen maar niet tot een medische noodsituatie op korte termijn. Gelet op het beleid van verweerder zoals neergelegd in B8/3.3 Vc, wordt vrijstelling van het mvv-vereiste verleend indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Gelet op het BMA-advies, waarbij van de juistheid in beginsel moet worden uitgegaan, heeft verweerder,

nu verzoekster geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan dit BMA-advies heeft aangevoerd, in redelijkheid kunnen besluiten tot het afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

- 2.16 Verzoekster stelt vervolgens dat haar familie in Soedan haar niet op wil vangen en dat haar dochters haar niet kunnen begeleiden naar Soedan gedurende de mvv-procedure. Verzoekster heeft dit standpunt onvoldoende onderbouwd. Bovendien valt niet in te zien dat geen van de familieleden van verzoekster haar niet tijdens een deel van de mvv-procedure kunnen begeleiden.
- 2.17 Ten slotte stelt verzoekster dat haar huisarts is gebleken dat de in Soedan voorhanden zijnde medische zorg voor verzoekster absoluut onvoldoende is. Nog daargelaten dat deze stelling niet wordt gestaafd met een brief van deze huisarts, blijkt uit het BMA-advies eveneens dat er onvoldoende behandelmogelijkheden zijn in Soedan en dat de medicatievoorziening momenteel onbetrouwbaar en niet gegarandeerd is. Dit leidt echter niet tot een medische noodsituatie op korte termijn, op grond waarvan verzoekster in aanmerking zou komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste.
- 2.18 De door verzoekster aangevoerde omstandigheden, brengen derhalve niet met zich mee dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen sprake is van een bijzondere situatie die noopt tot vrijstelling van het mvv-vereiste.
- 2.19 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.20 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.21 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

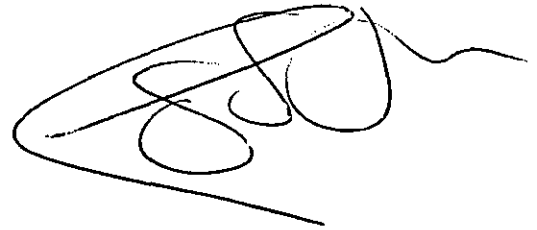
- 3.1 verklaart het beroep ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.D. de Jong, voorzieningenrechter, en op 14 juni 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. L.I. Siers, griffier.

L.I. Siers

Afschrift verzonden op: **19 JUNI 2007**

Coll: *ff*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Van Dijk Van Schijndel Menheere

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16 113
2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax.: (070) 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2007	
ZAAKNR.	200704934/1V2
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

DUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 16 juli 2007
Betreft :
Ons kenmerk : / Staat der Nederlanden
Uw kenmerk : AWB 06/51532
IND-dossiernummer 0106-01-4026

Geeft eerbiedig te kennen:

In de bovenvermelde aangelegenheid zend ik U (per fax in enkelvoud en per gewone post in tweevoud) een hoger-beroepschrift, met daaraan gehecht de beschikking waarvan hoger beroep.

Ik verzoek U vriendelijk het hoger-beroepschrift in behandeling te nemen en mij op de hoogte te houden van de voortgang van deze zaak.

U dankende voor de ten deze te nemen moeite, verblijf ik,

Hoogachtend,
Uw d.w.,

P.C.M. van Schijndel

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

wonende te
gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
gemachtigde:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

Mevrouw (hierna: appellante), geboren op van Soedanese nationaliteit, wonende te aan het adres , te dezer zake woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellante occupeert en die hierbij verklaart, door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens haar het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellante in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, d.d. 14 juni 2007, verzonden 19 juni 2007, AWB 06/51532, IND-dossiernummer 0106-01-4026, in welke zaak de rechtbank het beroep van appellante, gericht tegen de beschikking op bezwaar van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, ongegrond heeft verklaard;

Dat appellante een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, hecht aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellante de navolgende grief wenst aan te voeren tegen de voormelde uitspraak van de rechtbank:

Grief.

1. De rechtbank heeft de artikelen 3:2 en 3:47 Algemene Wet bestuursrecht, artikel 17, eerste lid onder c, Vreemdelingenwet 2000), artikel 3.71, vierde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 en paragraaf B1/2.2.1 Vreemdelingencirculaire 2000, door te overwegen dat de toenmalige Minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen redenen zijn die nopen tot vrijstelling van het MVV-vereiste.

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen:
"De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

2.11 Niet in geschil is dat verzoekster niet in het bezit is van een geldige mvv, die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

2.12 Verzoekster heeft een beroep gedaan op de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw.

2.13 Verweerder heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster gebaseerd op het BMA-advies van 14 oktober 2005. In dit advies staat dat verzoekster in staat is te reizen. Een BMA-

[REDACTED]

advies is een deskundigenadvies waar in beginsel vanuit mag worden gegaan, tenzij concrete aanknopingspunten tot een andere conclusie dienen te leiden. Nog daargelaten dat verzoekster tijdens de hoorzitting op 8 januari 2002 heeft aangegeven een verblijfsvergunning te vragen zodat zij op bedevaart naar Saudië-Arabië kan en tijdens de Ramadan naar Egypte kan reizen en zij in december 2003 heeft verzocht om een terugkeervisum voor bezoek aan haar dochter in Soedan, waaruit blijkt dat zij in staat is om te reizen, heeft zij haar stelling dat zij niet in staat is om te reizen niet onderbouwd. Verweerder heeft in deze stelling dan ook geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van het BMA -advies hoeven te zien.

2.14 Verzoekster heeft voorts een beroep op de hardheidsclausule gedaan en ter onderbouwing daarvan het volgende aangevoerd. Verzoekster stelt dat zij, afgezien van het mvv-vereiste, aan alle overige voorwaarden van de door haar gevraagde verblijfsvergunning voldoet. De voorzieningenrechter is gelet op rechtsoverweging 2.7, van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat dit niet kan leiden tot een geslaagd beroep op de hardheidsclausule.

2.15 Verzoekster stelt voorts dat vanwege haar medische problemen van haar niet verwacht kan worden dat zij terugkeert naar Soedan om een mvv aan te vragen. Verweerder heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster gebaseerd op het BMA-advies van 14 oktober 2005. In dit advies staat dat het uitblijven van behandeling waarschijnlijk zal leiden tot een toename van de ernst van de aandoeningen maar niet tot een medische noodsituatie op korte termijn. Gelet op het beleid van verweerder zoals neergelegd in B8/3.3 Vc, wordt vrijstelling van het mvv- vereiste verleend indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Gelet op het BMA- advies, waarbij van de juistheid in beginsel moet worden uitgegaan, heeft verweerder, nu verzoekster geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan dit BMA-advies heeft aangevoerd, in redelijkheid kunnen besluiten tot het afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

2.16 Verzoekster stelt vervolgens dat haar familie in Soedan haar niet op wil vangen en dat haar dochters haar niet kunnen begeleiden naar Soedan gedurende de mvv-procedure. Verzoekster heeft dit standpunt onvoldoende onderbouwd. Bovendien valt niet in te zien dat geen van de familieleden van verzoekster haar niet tijdens een deel van de mvv-procedure kunnen begeleiden.

2.17 Ten slotte stelt verzoekster dat haar huisarts is gebleken dat de in Soedan voorhanden zijnde medische zorg voor verzoekster absoluut onvoldoende is. Nog daargelaten dat deze stelling niet wordt gestaafd met een brief van deze huisarts, blijkt uit het BMA- advies eveneens dat er onvoldoende behandelmogelijkheden zijn in Soedan en dat de medicatievoorziening momenteel onbetrouwbaar en niet gegarandeerd is. Dit leidt echter niet tot een medische noodsituatie op korte termijn, op grond waarvan verzoekster in aanmerking zou komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste.

2.18 De door verzoekster aangevoerde omstandigheden, brengen derhalve niet met zich mee dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen sprake is van een bijzondere situatie die noopt tot vrijstelling van het mvv-vereiste.

2.19 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren."

De rechtbank geeft een onjuiste en onbegrijpelijke invulling van de situatie waarin sprake is van redenen die nopen tot vrijstelling van het MVV-vereiste.

Toelichting op grief.

2. Appellante een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van art. 14 Vreemdelingenwet 2000 verzocht met als doel verblijf bij Nederlandse dochter [REDACTED] in het kader van het ouderenbeleid. Deze aanvraag werd geweigerd, omdat appellante niet in het bezit is van een machtiging tot voorlopig verblijf (MVV).

[REDACTED]

Appellante is van mening dat het ontbreken van een MVV haar niet kan worden tegengeworpen. Zij heeft een beroep gedaan op een tweetal vrijstellingsgronden: het stellen van het MVV-vereiste is in verband met haar gezondheidstoestand niet terecht, nu het in verband met haar gezondheids-toestand niet verantwoord is om te reizen (art. 17, eerste lid onder c, Vw2000) en het stellen van het MVV-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard (art. 3.71, vierde lid, Vb2000).

3. Appellante voldoet (op het bezit van een MVV na) aan al de voorwaarden van het ouderen beleid.

- * appellante is 1 jaar oud;
- * appellante is in het bezit van een geldig paspoort;
- * appellante is alleenstaand;
- * appellante heeft slechts twee kinderen, waarvan haar ene dochter woonachtig in Nederland en haar andere dochter momenteel in Uganda (daarvoor woonde deze dochter in resp. Irak en Italië), en in ieder geval heeft zij geen kinderen in het land van herkomst;
- * de in Nederland woonachtige dochter kan geacht worden in de opvang van appellante te voorzien (er is voldoende huisvesting; er wordt voldaan aan het middelenvereiste);
- * appellante heeft geen criminele antecedenten.

4. Niet in geschil is dat appellante medische problemen heeft. Ook is niet in geschil dat er voor appellante onvoldoende behandelmogelijkheden zijn in Soedan en dat de medicatievoorziening in Soedan onbetrouwbaar is en niet gegarandeerd.

Het Bureau Medische Advisering stelt: "Uitblijven van behandeling zal waarschijnlijk leiden tot een toename van de ernst van de aandoeningen (hogere bloedsuiker- en cholesterolspiegel, hogere bloeddruk, meer rugpijn, toename van de irritatie van de luchtwegen en de slokdarm) echter niet tot een medische noodsituatie op korte termijn."

5. De eerste vraag die zich laat stellen is de vraag in hoeverre de toenmalige Minister niet reeds op grond van tijdsverloop had dienen af te zien van het tegenwerpen van het MVV-vereiste.

Vastgesteld kan worden dat appellante op het bezit van een MVV na aan al de voorwaarden van het ouderen beleid voldoet.

Ook kan worden vastgesteld dat de onderhavige aanvraag dateert van 24 januari 2001 en de beschikking op bezwaar van 25 september 2006. Er verloopt derhalve meer dan 5.5 jaar tussen de aanvraag en de beschikking op bezwaar.

Indien de toenmalige Minister van oordeel is dat groot belang wordt gehecht aan in casu de formele gang naar Soedan, valt de traagheid in de besluitvorming en de wijze waarop de besluitvorming tot stand is gekomen niet in te zien. De toenmalige Minister had in het tijdsverloop reeds redenen moeten zien om, zo nodig met gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid, het MVV-vereiste niet langer tegen te werpen. Zulks te meer daar appellante naarmate zij ouder is geworden, ook zieker is geworden (in de verklaring van de huisarts d.d. 27 juni 2005, overgelegd bij schrijven d.d. 8 juli 2005, staat vermeld: "In de 6 jaar dat ik haar ken is er sprake van achteruitgang van de gezondheidstoestand die sneller is dan op grond van haar leeftijd mag worden verwacht.")).

6. Het tegenwerpen van het MVV-vereiste is te meer onredelijk nu appellante medische zorg behoeft, welke medische zorg optimaal in Nederland voorhanden is, terwijl die in Soedan erbarmelijk is.

Het moge zo zijn dat volgens het Bureau Medische Advisering er geen medische noodsituatie op korte termijn ontstaat, wanneer appellante zou terugkeren in Soedan om aldaar een MVV te verzoeken, maar dat laat onverlet de vaststelling van het Bureau Medische Advisering dat het uitblijven van behandeling waarschijnlijk zal leiden tot een toename van de ernst van de aandoeningen van appellante (hogere bloedsuiker- en cholesterolspiegel, hogere bloeddruk, meer rugpijn, toename van de irritatie van de luchtwegen en de slokdarm).

Appellante werd eerder met diverse klachten en met spoed in Nederland opgenomen in het ziekenhuis. Uiteindelijk was het goed afgelopen, maar het betekent toch dat de noodzaak van het

[REDACTED]

verblijf van appellante bij haar dochter noodzakelijk is, alsook de onverkorte toegankelijkheid tot de Nederlandse zorg. Uit het BMA-rapport volgt dat de zorg in Soedan er niet is voor appellante, zodat die ook niet kan worden bereikt indien dat noodzakelijk is. Naarmate appellante in leeftijd vordert, zal een beroep op gedegen medische zorg en sociale ondersteuning nodig zijn.

Als gezegd kan worden vastgesteld dat appellante, op het bezit van een MVV na, aan al de voorwaarden van het ouderen beleid voldoet. De gang naar Soedan om aldaar een MVV te verzoeken is mitsdien een formele gang, nu reeds op voorhand vaststaat en in elk geval vast kan staan, dat wanneer appellante naar Soedan zou teruggaan en aldaar een MVV zou verzoeken, dat verzoek ook wordt ingewilligd.

De vraag is dan vervolgens waarom het gegeven de medische risico's die er onmiskenbaar zijn, ook al zal er geen sprake zijn van een medische noodsituatie op korte termijn, redelijk en billijk is om het van appellante te vergen naar Soedan af te reizen om aldaar een MVV te verzoeken, waarom in de niet uit te sluiten mogelijkheid dat de gang naar Soedan een verslechtering van de medische toestand van appellante kan betekenen, niet reeds een bijzonder feit of omstandigheid dient te worden gezien die een beroep op de hardheidsclausule rechtvaardigt.

De toenmalige Minister en de rechtbank hebben miskend dat het gegeven de onmiskenbare medische gevolgen die de gang naar Sedan met zich kunnen brengen het van appellante niet gevergd kan worden de gang naar Soedan te maken om aldaar een MVV te verzoeken, ook al is er geen sprake van een medische noodsituatie op korte termijn.

7. In verband met de medische toestand van appellante bestaat er niet alleen een afhankelijkheid van de in Nederland voorhanden zijnde medische zorg, maar ook van de in Nederland bestaande mantelzorg.

In de verklaring van de huisarts d.d. 27 juni 2005 (overgelegd bij schrijven d.d. 8 juli 2005) staat vermeld: "In de 6 jaar dat ik haar ken is er sprake van achteruitgang van de gezondheidstoestand die sneller is dan op grond van haar leeftijd mag worden verwacht. In die zin heeft ze nu en in de toekomst de hulp van haar dochter nodig."

Appellante heeft bij de AC op 8 januari 2001 al aangegeven dat zij volledig afhankelijk is van haar dochter; de dochter heeft aangegeven appellante naar de huisarts te brengen, naar het ziekenhuis, haar de medicijnen te geven, haar in bad te helpen als appellante zich niet goed voelt. Het geeft aan welke afhankelijkheid er tijdens appellante bestaat van haar dochter. Die mantelzorg is er niet in Soedan.

8. Appellante heeft geen opvang in Soedan, terwijl zij die wel nodig heeft. Zij verbleef juist vanwege het gebrek aan opvang eerder (sedert de vermissing van haar echtgenoot) bij haar andere dochter, en werd door haar verzorgd (hetgeen niet meer mogelijk bleek omdat deze dochter voor de UN in Irak is gaan werken; deze dochter werkt thans voor de UN in Oeganda, voor het International Criminal Court in [REDACTED]). Dit duidt reeds op een noodzaak tot (verruimde) gezinshereniging.

De dochter bij wie verblijf wordt verzocht kan appellante niet naar Soedan begeleiden en haar daar bij staan. Zij is alleenstaand ouder, heeft een baan (die zij ook moet behouden, nu dat een vereiste is om in aanmerking te komen voor gezinshereniging) en haar zoon is schoolgaand. De andere dochter is als gezegd werkzaam voor de UN in Oeganda, voor het International Criminal Court in [REDACTED] en kan vanwege haar werk haar moeder niet begeleiden naar en opvangen in Soedan. De schoonzoon is werkzaam voor de UN in Darfur. Ook hij kan zijn schoonmoeder niet begeleiden naar en opvangen in Soedan (zeker niet in het onveilige Darfur).

De familie die er nog is in Soedan vangen appellante niet op. Indien dat een reële optie zou zijn geweest, had appellante dat al lang gedaan, in plaats van zich de moeite te getroosten jarenlang te wachten in Nederland op een beslissing van de Minister.

Het meest sprekende voorbeeld is nog het moeten missen van de bruiloft in Soedan van haar eigen dochter. Appellante wilde de bruiloft uiteraard bijwonen, maar zou dan langere tijd in Soedan

[REDACTED]

moeten blijven (een terugkeervisum werd appellante niet vergund). Omdat dat niet mogelijk was en is, heeft appellante niets anders kunnen beslissen dan in Nederland te blijven.

9. Tijdens het gehoor bij de Ambtelijke Commissie d.d. 19 september 2006 heeft appellante aangegeven 'slechts met grote moeite en met ondersteuning van haar dochter de trap op (te kunnen) komen'. Zij heeft ook aangegeven dat de vlucht naar Soedan te zwaar voor haar is.

De vaststelling is dat appellante fysiek niet in staat is om geheel zelfstandig naar Soedan te reizen. De vraag dringt zich op of zij in staat is om al datgene in Soedan te doen om een MVV-aanvraag te kunnen indienen. De vraag stellen, is de vraag beantwoorden: zij is afhankelijk van haar dochter.

Het valt ook om deze redenen in redelijkheid niet in te zien, waarom het ook onder deze omstandigheden van appellante kan worden gevergd af te reizen naar Soedan, om daar een MVV te gaan verzoeken.

10. De dochter van appellante heeft een zoon die op het gymnasium zit. De dochter werkt en appellante zorgt voor haar kleinzoon. De dochter en zoon hebben er alle belang bij dat deze situatie niet hoeft te veranderen.

11. Appellante is van oordeel dat de aangevoerde redenen terzake het beroep op de hardheidsclausule niet per reden moeten worden beoordeeld, maar moet worden beoordeeld als complex van feiten en omstandigheden die maken dat er zodanige individuele feiten en omstandigheden zijn die een beroep op de hardheidsclausule kan rechtvaardigen.

Noch de Minister, noch de rechtbank heeft er blijk van gegeven dat de aangevoerde redenen terzake het beroep op de hardheidsclausule is beoordeeld als complex van feiten en omstandigheden die maken dat er zodanige individuele feiten en omstandigheden zijn die een beroep op de hardheidsclausule kan rechtvaardigen.

Conclusie:

Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de voornoemde beschikking op bezwaar van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

's-Gravenhage, 16 juli 2007

P.C.M. van Schijndel,
gemachtigde

